

L'abril passat, el món de les arts es va veure colpit pel traspàs, sobtat, de Jordi Fulla. Un artista amb una obra i una trajectòria sòlides, que tenia l'admiració i el respecte d'una part rellevant del sector de les arts visuals i de la cultura. És cert també que, malgrat les qualitats que molts li reconeixiem, la seva obra no havia merescut l'interès suficient de les institucions públiques d'art contemporani del país. El motiu és de tots conegut: un excessiu pudor a l'hora d'admetre la pintura dins la centralitat del relat artístic contemporani.

Amb tot, en Jordi Fulla serà un artista a qui haurem de tornar sovint quan ens dediquem a endreçar les arts visuals del moment postolímpic. Una hora que ja comença a sedimentar discurs i que es fonamenta en un temps de refredament i conceptualització de la pulsio expressiva i bulliciosa dels anys vuitanta. Després d'una estada a París, a mitjan anys noranta Jordi Fulla destil·la les bases del seu imaginari flotant, vehiculat a través de signes inquietants inserits en una trama visual precisa, amidada i diàfana. Des d'una actitud lenta i meditativa, li interessà generar un espai higiènic de reflexió sobre la imatge contemporània en la qual poder copsar tot allò que la societat hiperbòlica ens manlleva: la profunditat de contemplació i la vivència pausada —que no menys intensa— del temps i l'espai. En Jordi es nodria subterràniament d'un imaginari volcànic, profund i penetrant. Per a la gestació del seu llenguatge sovint necessitava capbussar-se en un món tràgic, format per formes còsmiques agrestes, racons naturals accidentats o estranys rostres de presència existencial. Com a escafandrista que es reivindicava, rastrejava pels fondals foscos i recòndits de l'enteniement, a la cerca de les formes ignotes que podria palpar al cor de la tenebra, que li agradava degustar en rigorós silenci. De la seva biografia artística destacaria dos moments. Un primer de plenitud pro-

Jordi Fulla en la memòria

Un artista amb una obra i una trajectòria sòlides, que tenia l'admiració i el respecte d'una part rellevant del sector de les arts visuals

fessional, coincidint amb l'entrada al nou mil·lenni, on desglossà el seu llenguatge en agudíssimes sèries pictòriques que exposà a Trama-Eau, Nulle Part... I un segon moment més projectual, a partir del 2007, en què s'embarcà en grans muntatges expositius, de més complexitat i fondària. Destaquem els dos que són impulsats a la Fundació Vila Casas (*Sixteen thousand days on the roof* (2011) i *Llindar i Celístia* (2019), a més del penúltim, que vaig tenir el privilegi de comissariar, al Museu de Montserrat (*Anatomia d'una illa a ulls clucs*).

D'aquest últim temps, també voldria destacar alguns dels seus gestos d'empatia i fraternitat artística. En l'exposició *Iceberg*

z46 cedí el seu espai reservat a Trama per mostrar-hi l'obra d'artistes cohetanis. I el seu darrer gest: l'acció amb poetes, crítics, artistes i amics, d'omplir ritualísticament una de les sales de l'exposició Vilacasa amb una cadena infinita de llavors de blat. Era l'avantsala a l'últim dels espais de la mostra, que recollia l'obra feta pel Jordi durant l'últim any, fumejant encara de vida i intel·ligència artística. Poesia, escriptura, escultura i dibuix s'amalgamaven en la comunicació sàvia de la creació, que ja només podrem tornar a gaudir a través d'aquells que tinguin l'interès i la responsabilitat de perpetuar-la. Cher escafandrista, s'ha fet el silenci. Descansa en pau.

Jordi Fulla, a Can Framis.

